

Egy lány Barcikáról

PRÓZA - LXI. évfolyam, 35. szám, 2017. szeptember 1.

„Együtt jöttünk fel a Lacival Barcikáról, mert tényleg úgy volt, hogy alig vártuk, hogy vége legyen a giminek, meg nagykorúak legyünk, mert otthon olyan volt, a Lacinak azért, mert elhagyta a faterja őket, aztán az anyja mindig újabb apákkal próbálkozott, akik hát olyanok voltak, amilyenek, mondjuk, ha nem olyanok lettek volna, a Laci akkor sem szerette volna őket. Szóval, rettenetes gyerekkora volt, mert nem úgy van, hogy a gyerekkor bármilyen lehet, akkor is jó. Nekem meg az volt, hogy az anyu hiába akarta, az apu az istennek sem akart elhúzni, minden este hazajött hulla részegen, és még jó, ha annyira be volt rúgva, hogy a kezét sem tudta felemelni, mert akkor nem tudott kezét emelni az anyura, vagy épp rám.”